

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdu a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **FTV Prima, spol. s r.o.**, se sídlem Na Žertvách 24/132, Praha 8, zastoupený Mgr. Ludmilou Kutějovou, advokátkou se sídlem Kaprova 52/6, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**, se sídlem Pplk. Sochora 27, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 8. 2015, č. j. 3 A 1/2012 - 82,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Rozhodnutím předsedy žalovaného ze dne 27. 10. 2011, zn. SPR-0595/11-21, byl zamítnut rozklad žalobce a potvrzeno rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 4. 2011, zn. SPR-0595/11-15, kterým byla žalobci (dále jen „stěžovatel“) uložena pokuta ve výši 4000 Kč za spáchání správního deliktu podle § 17e odst. 1 písm. a) ve spojení s § 17e odst. 2 zákona č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel a rodných číslech a o změně některých zákonů, v relevantním znění (dále jen „zákon o evidenci obyvatel“). Tohoto správního deliktu se měl stěžovatel dopustit tím, že v pořadu TV Prima „Soukromá dramata“, odvysílaném dne 4. 1. 2011 a ke dni zahájení správního řízení dostupném na www.iprima.cz, zveřejnil rodná čísla L. D. a N. M., a to tak, že součástí pořadu byl záběr na výpis z obchodního rejstříku obsahujícího čitelná rodná čísla, čímž měl porušit

povinnost stanovenou v § 13 odst. 9 zákona o evidenci obyvatel, tedy povinnost nakládat s rodným číslem výlučně se souhlasem jeho nositele, případně jeho zákonného zástupce nebo v případech stanovených v § 13c zákona o evidenci obyvatel.

Stěžovatel brojil proti uvedenému rozhodnutí předsedy žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který jí rozsudkem ze dne 28. 8. 2014, č. j. 3 A 1/2012 - 53 (dále jen „první rozsudek městského soudu“), vyhověl, rozhodnutí předsedy žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Rozhodnutí bylo zrušeno z procesních důvodů, neboť podle městského soudu jediný důkaz (audiovizuální záznam výše uvedeného pořadu), z něhož správní orgán při správním trestání vycházel, nebyl proveden v souladu s § 15 odst. 1, § 51 odst. 1, 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v relevantním znění (dále jen „správní řád“).

První rozsudek městského soudu napadl žalovaný kasační stížností, ve které brojil především proti závěru městského soudu o tom, že skutková podstata, z níž žalovaný vycházel, nemá oporu ve spise, neboť nebyl proveden důkaz promítnutím audiovizuálního záznamu. Nejvyšší správní soud posoudil kasační námitku žalovaného jako důvodnou, a proto rozsudkem ze dne 29. 5. 2015, č. j. 5 As 179/2014 - 26, první rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Městský soud následně rozsudkem ze dne 26. 8. 2015, č. j. 3 A 1/2012 - 82, žalobu stěžovatele jako nedůvodnou zamítl.

II. Kasační stížnost

Stěžovatel napadl (v pořadí druhý ve věci) rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel uvedl, že jej žalovaný činí vinným ze spáchání správního deliktu, protože při výkonu svého ústavně zaručeného práva na svobodu projevu a práva dohledávat a šířit informace ve smyslu čl. 17 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) informoval veřejnost v rámci reportáže, mimo jiné prostřednictvím aktuálního a autentického výpisu z obchodního rejstříku, který je veřejně a neomezeně přístupný. Stěžovatel má za to, že předmětný správní delikt nespáchal. Žalovaný nepřipustně rozšiřuje skutkovou podstatu správního deliktu prostřednictvím extenzivního výkladu, který nemá oporu v zákoně. I pokud by podle soudu jednání stěžovatele vykazovalo některý ze znaků správního deliktu, v souladu s principem proporcionality by v tomto případě bylo třeba chránit zejména ústavní právo na svobodu projevu a právo veřejnosti na informace.

Stěžovatel namítl, že městský soud nevypořádal námitku, že (i) ze strany stěžovatele nemohlo dojít ke „zveřejnění“ osobního údaje, ale maximálně o uveřejnění již zveřejněného údaje, (ii) napadené rozhodnutí je vnitřně rozporné a nesrozumitelné, neboť hovoří o zveřejnění rodných čísel soudem a zároveň se v něm hovoří o pozdějším zveřejnění stěžovatelem; z logiky věci a s ohledem na gramatický výklad není možné „dvojit zveřejnění“ (tj. zveřejnění zveřejněného), a (iii) napadené rozhodnutí nechrání žádný

pokračování

veřejný zájem, přičemž objekt správního deliktu vůbec nebyl dotčen a nadto společenská škodlivost byla nulová.

Podle stěžovatele je rozsudek městského soudu vnitřně rozporný a nesrozumitelný, neboť ačkoliv je podle městského soudu zákon o evidenci obyvatel *lex specialis* k zákonu č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, v relevantním znění (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“), městský soud při výkladu zákona o evidenci obyvatel odkazuje právě na zákon o ochraně osobních údajů.

Stěžovatel dále namítl, že městský soud nesprávně posoudil skutkovou podstatu údajně spáchaného správního deliktu, neboť je vyloučeno, aby se stěžovatel dopustil neoprávněného nakládání s rodným číslem. Zákon o evidenci obyvatel používá pojmy nakládání a využívání rodných čísel a naopak nepoužívá pojem *užívání*, jak jej použil městský soud. Pojmy nesprávně vymezil již žalovaný, když dospěl k závěru, že pojem nakládání je širší než pojem využívání. Podle stěžovatele je naopak pojem nakládání užší než pojem využívání. Ze zákona plynou dva způsoby využívání rodného čísla, a to nakládání s rodným číslem jeho nositelem, který jej buď sám využívá, nebo rozhoduje o jeho využívání jiným subjektem, a dále jiné způsoby využívání, tj. shromažďování, vedení nebo zpracování jiným způsobem podle § 13a zákona o evidenci obyvatel.

Článek 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů (dále jen „Směrnice“), který považoval městský soud za interpretační vodítko, definuje pojem zpracování osobních údajů ve své maximální možné šíři (jedná se o shromažďování a upravování, sdílení, užívání, zpřístupnění, srovnávání, kombinování nebo mazání). Tento pojem nelze libovolně zaměňovat s uvedenými pojmy podle zákona o evidenci obyvatel, jde o pojem odlišný. Pojmy dle zákona o evidenci obyvatel, a to využívání (nakládání a/nebo shromažďování, vedení nebo zpracování jiným způsobem) jsou nepochybně podmnožinou zpracování osobních údajů. Městský soud však podmnožinu pojmu využívání, konkrétně pojem zpracování jiným způsobem vyložil tím, že použil celou „maximální definici“ Směrnice. Městský soud tak pod skutkovou podstatu neoprávněného využívání rodných čísel, tedy pod „dílčí skutkovou podstatu“ *zpracování* subsumuje veškerá jednání, kterých je možné se v souvislosti s rodnými čísly vůbec dopustit. S ohledem na Směrnici, jakož i systematiku zákona o evidenci obyvatel, by se podle stěžovatele pojem *zpracování* [podle § 13a písm. g) se pro účely tohoto zákona rozumí využíváním rodných čísel jejich shromažďování, vedení nebo zpracování jiným způsobem – pozn. zdejšího soudu], měl vykládat ve smyslu „collection, recording, organization, storage, adaptation or alteration“, neboť takovému jednání je nepochybně třeba přiřadit prvek systematickosti. Za takové situace není možné jednorázové zobrazení údaje v reportáži hodnotit jako *zpracování* rodných čísel ve smyslu zákona o evidenci obyvatel, a proto se tento zákon na daný případ vůbec nemá aplikovat.

Stěžovatel dále uvedl, že jeho jednání není možné označit za neoprávněné nakládání s rodnými čísly, neoprávněné využívání rodných čísel, ani neoprávněné zpracování osobních údajů, neboť stěžovatel s rodnými čísly aktivně nedisponoval, jen zveřejnil již zveřejněný údaj, k jehož zveřejnění došlo se souhlasem nositele, na základě zákona a prostřednictvím činnosti soudu.

Směrnice se přitom nevztahuje na zobrazení osobního údaje v rámci audiovizuálního díla, ale na zcela nebo částečné zpracování osobních údajů (viz čl. 3 Směrnice). Že se nejednalo o neoprávněné *využívání* rodných čísel, přitom konstatoval i sám žalovaný (s. 2 a 9 rozhodnutí předsedy žalovaného).

Pokud Nejvyšší správní soud dojde k závěru, že stěžovatel využíval rodná čísla ve smyslu zákonné definice, trvá stěžovatel na tom, že se z jeho strany jednalo o jednání subsumovatelné pod § 13c odst. 1 písm. a) a c) zákona o evidenci obyvatel. Zveřejnění rodného čísla totiž nebylo jednáním stěžovatele, ale soudu, který rodné číslo v obchodním rejstříku zveřejnil, a ministerstva, které rozhodlo, že se rodné číslo bude v obchodním rejstříku zveřejňovat. Souhlas nositelů rodného čísla se zveřejněním v obchodním rejstříku se nepochybně musel vztahovat na to, že rodné číslo bude uvedeno na výpisu z obchodního rejstříku, který je přístupný komukoliv. Podle stěžovatele je nelogické a v rozporu s principem právní jistoty, aby bylo zobrazení výpisu z obchodního rejstříku, který může mít kvalitu veřejné listiny, v rámci zpravodajství, tedy ve veřejném zájmu, považováno za protiprávní. Přijetím argumentace městského soudu by došlo k ochromení zpravodajské činnosti stěžovatele, neboť ten by ve svých reportážích nemohl ani pojmenovat nositele osobních či citlivých údajů nebo publikovat veřejně dostupné informace. V daném případě by měla být respektována zásada *in dubio pro libertate*.

Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a současně, aby zrušil též rozhodnutí předsedy žalovaného.

III. Vyjádření žalovaného, replika stěžovatele, stanovisko k replice

Žalovaný se ztotožnil s názorem městského soudu vyjádřeným v napadeném rozsudku. Kasační stížnost je z velké části opakováním argumentů uplatněných již v předchozím řízení, a proto žalovaný odkázal na své vyjádření ze dne 27. 4. 2011.

Podle žalovaného je motivem pro zveřejnění jakéhokoli údaje nepochybně jeho zpřístupnění neomezenému okruhu osob, nicméně každé zveřejnění má své faktické limity, které korespondují např. s technickými možnostmi potenciálních příjemců, jejich aktuálním zájmem o nabízené informace, jazykovým vybavením apod., navíc bývá často omezeno. Každé opakované zveřejnění určité informace tak v zásadě vždy rozšíří okruh příjemců a má odlišný dosah. To brání ztotožňování a bagatelizování předmětných zveřejnění. Jednou zveřejněný osobní údaj nebo rodné číslo neztrácí tímto zveřejněním právní ochranu a nadále se na něj vztahuje povinnost disponovat právním titulem pro jeho další zpracování.

Zákon o evidenci obyvatel je speciálním zákonem k zákonu o ochraně osobních údajů, a proto je plně opodstatněné používat jako interpretační vodítko pojmů zákona o evidenci obyvatel definice podané ve Směrnici, případně definice zákona o ochraně osobních údajů, jak učinil městský soud. Ustanovení § 17e odst. 1 písm. a) a § 13 odst. 9 zákona o evidenci obyvatel nestanoví jako aplikační podmínku, aby rodné číslo podléhalo zpracování osobních údajů ve smyslu zákona o ochraně osobních údajů. Má-li stěžovatel

pokračování

poskytovat objektivní a vyvážené informace nezbytné pro svobodné vytváření názorů [§ 31 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů (dále jen „zákon o rozhlasovém a televizním vysílání“)], je nemyslitelné tuto povinnost plnit bez systematického zpracování informací, včetně osobních údajů.

Právo na svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace ve smyslu čl. 17 Listiny není absolutní, jeho přípustným podústavním omezením je právě právní úprava stanovující striktní pravidla pro užívání rodného čísla. Jedná se o nástroj ochrany osobních údajů, přičemž míra porušování těchto pravidel (v tomto případě velmi nízká, o čemž svědčí zejména výše uložené pokuty) koresponduje s mírou porušení práv na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého života a na ochranu před shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě dle čl. 10 Listiny. Tento případ se týká výhradně nakládání s rodnými čísly a obavy z „obecného ochromení zpravodajské činnosti“ jsou zcela liché. Stěžovatel nijak nevysvětlil, v čem tkví zájem a právo veřejnosti znát rodná čísla konkrétních osob, ani jak by byla ohrožena svoboda projevu a vypovídající hodnota zveřejněné informace, pokud by neobsahovala rodná čísla dotčených osob.

Stěžovatel mylně vykládá pojmy *nakládání s rodným číslem* a *zpracování osobních údajů*, kterým je míněn „*jakýkoli úkon nebo soubor úkonů..., které jsou používány na osobní údaje*“ [čl. 2 písm. b) Směrnice, obdobně též § 4 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů]. Jakákoliv operace s rodným číslem, včetně zobrazení v reportáži, může být subsumována pod pojem zpracování.

Podle žalovaného je neudržitelné tvrzení stěžovatele, že nijak aktivně nedisponoval s osobními údaji, neboť pouze zveřejnil již zveřejněný údaj, přičemž příprava, natáčení a vysílání reportáží nemá zcela automatický průběh. Dispozice stěžovatele s rodnými čísly měla povahu neoprávněného rozhodování o využití a následném užití ke zveřejnění v rámci vysílání televizního pořadu. Směrnice přitom nevylučuje, aby za zpracování osobních údajů bylo považováno i zobrazení osobního údaje v rámci audiovizuálního díla, k čemuž žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 8. 2014, č. j. 6 As 144/2013 - 34 (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Výklad stěžovatele, že souhlas se zpracováním osobních údajů byl dán pouhým zapsáním do obchodního rejstříku, je nepřipustný a extenzivní.

Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V replice stěžovatel zopakoval argumenty uvedené v kasační stížnosti, přičemž opětovně uvedl, že žalovaný a městský soud nesprávně interpretují zákon, zaměňují jednotlivé pojmy, rozšiřují zákonné definice a užívají nepřipustnou analogii, a to k tíži stěžovatele. Stěžovatel je názoru, že nemohl skutkovou podstatu naplnit, neboť se zákon o evidenci obyvatel vůbec nevztahuje na jeho jednání. Interpretace žalovaného je pro stěžovatele překvapivá a tento ji nemohl očekávat. Jednání postrádá společenskou škodlivost, neboť zveřejněné údaje bylo možné čerpat z obchodního rejstříku kdykoliv a bez omezení, k čemuž stěžovatel odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2011, č. j. 2 As 21/2011 - 166. Podle stěžovatele zákon o evidenci obyvatel primárně nestanoví práva a povinnosti soukromých osob, neboť se jedná o předpis regulující činnost

orgánů státní správy v souvislosti s vedením informačního systému evidence obyvatel. Jednání stěžovatele vůbec není podřaditelné pod § 13 až § 17 zákona o evidenci obyvatel. Výklad vnitrostátního práva pomocí Směrnice, jak jej provedl městský soud, není přípustný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2010, č. j. 7 As 16/2010 - 64). Skutkovou podstatu správního deliktu podle § 17e odst. 1 písm. a) zákona o evidenci obyvatel může naplnit pouze ten, kdo opakovaně, soustavně, ve velkém a/nebo systematicky či automaticky neoprávněně nakládá s rodnými čísly. Žalovaný a městský soud podle stěžovatele rovněž chápou zpracování rodných čísel jako činnost nikoli jednorázovou, protože používají pojem „systematického zpracování informací“. V dané věci se jedná o nepřípustné rozšiřování skutkové podstaty prostřednictvím extenzivního výkladu a analogie v neprospěch stěžovatele, k čemuž stěžovatel odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (zřejmě na rozsudek ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 As 236/2014 - 22). I kdyby bylo možné stěžovatele činit odpovědným za spáchání správního deliktu podle § 17e odst. 1 zákona o evidenci obyvatel, pak je třeba označit předmětnou právní úpravu za význačnou a volit ten výklad, který vůbec, resp. co nejméně zasahuje do práv stěžovatele. Úvaha o tom, že nositel dal souhlas jen se zápisem rodného čísla do obchodního rejstříku, ale nedal již souhlas s tím, aby byl pořizován výpis z obchodního rejstříku a s tím, že si stěžovatel tento výpis v souvislosti se svou činností a v zájmu veřejnosti pořídí, je nesprávná. Nad rámec všeho uvedeného stěžovatel konstatoval, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť městský soud vypořádal námitky stěžovatele ohledně vad dokazování provedeného žalovaným v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2005, č. j. 5 As 38/2004 - 74, na který přitom v odůvodnění napadeného rozsudku odkazoval.

V reakci na repliku stěžovatele žalovaný uvedl, že argumentace stěžovatele rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2011, č. j. 2 As 21/2011 - 166, je zcela irelevantní, neboť nakládání s rodným číslem podléhá speciální právní úpravě, zatímco rozhodnutí se týká zveřejnění prohlášení o tom, že po příslušné fyzické osobě je v šesti případech vymáhána pohledávka za nezaplacené jízdné. Z dikce § 17e odst. 1 písm. a) zákona o evidenci obyvatel jednoznačně vyplývá, že imanentním znakem deliktu není opakované nebo systematické jednání a že se ustanovení vztahuje také na stěžovatele. Žalovaný připouští komplikovanost právní úpravy, avšak její logickou linii považuje za jednoznačnou a srozumitelnou.

Ve vyjádření ze dne 12. 9. 2016 stěžovatel setrval na svých předcházejících stanoviscích a poukázal na to, že aby jej žalovaný „mohl“ sankcionovat za jednání, kterým měl naplnit skutkovou podstatu správního deliktu podle § 17e odst. 1 písm. a) zákona o evidenci obyvatel, musel přistoupit k aplikaci nikoli zákona, ale pojmů, které dle názoru žalovaného definuje „terminologie práva oblasti osobních údajů“. Nadto musel tuto aplikaci stěžovateli *ex post* „vysvětlit“ v rozhodnutí o uložení sankce, příp. později, neboť dříve stěžovatel neměl možnost zjistit, že by jeho jednání žalovaný mohl považovat za naplňující skutkovou podstatu správního deliktu neoprávněného nakládání s rodným číslem. Uvedené je nepřijatelné v oblasti správního trestání, jak stěžovatel rozvedl v předcházejícím podání, neboť jde o projev nepřípustného rozšiřování skutkové podstaty správního deliktu, které vede k neočekávatelnému rozhodování při ukládání sankcí. Stěžovatel zdůraznil, že pokud jde o tzv. oblast práva ochrany osobních údajů, pak právní

pokračování

teorie i praxe připouští, aby byly již zveřejněné osobní údaje dále publikovány anebo zpracovány.

IV. Posouzení Nejvyššího správního soudu

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Zkoumal přitom, zda rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že napadený rozsudek již netrpí vadou, pro kterou byl zrušen první rozsudek městského soudu. Městský soud v souladu s názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v předcházejícím zrušujícím rozsudku učinil závěr, že důkaz - audiovizuální záznam byl žalovaným skutečně proveden (promítnut), což je zjevné z obsahu správního spisu a napadených rozhodnutí, neboť skutkové zjištění, z něhož žalovaný a jeho předseda při rozhodování o rozkladu vycházeli, mohli logicky učinit právě jen z tohoto audiovizuálního záznamu, který také blíže hodnotili. Stěžovatel sice zpochybňoval postup městského soudu, který podle něj námitku ohledně vad dokazování posoudil v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, tento názor stěžovatele je však nesprávný. Městský soud se s námitkou vypořádal v souladu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 110 odst. 4 s. ř. s.), který vyslovil v rozsudku ze dne 29. 5. 2015, č. j. 5 As 179/2014 - 26, kterým byl zrušen první rozsudek městského soudu. V něm zdejší soud ve vztahu k rozsudku ze dne 15. 9. 2005, č. j. 5 As 38/2004 - 74, publ. pod č. 745/2006 Sb., konstatoval, že s ohledem na specifickou povahu audiovizuálního záznamu jako důkazu se nemohou v plné míře uplatnit závěry citovaného rozsudku o tom, že účastníci musí být ve smyslu § 51 odst. 2 správního řádu přizváni k jeho ohledání. Byl-li totiž audiovizuální záznam pořízen z webových stránek samotného účastníka (stěžovatele), bylo by bezúčelné, aby jej správní orgán informoval o tom, kdy si hodlá předmětný záznam promítnout. Skutečnost, že předmětný audiovizuální záznam byl skutečně promítnut (proveden), je zjevná z obsahu správního spisu, neboť skutkové zjištění, z něhož žalovaný a jeho předseda vycházeli, mohli logicky učinit právě jen z audiovizuálního záznamu. V těchto případech také platí zásada písemnosti stanovená § 15 odst. 1 správního řádu, na kterou navazuje § 17 správního řádu, který upravuje obsah správního spisu. Podle § 17 odst. 1 věta druhá správního řádu přílohou, která je součástí spisu, jsou zejména důkazní prostředky, obrazové a zvukové záznamy a záznamy na elektronických médiích. S obsahem audiovizuálního záznamu se tedy stěžovatel mohl seznámit při nahlížení do spisu, např. v souvislosti se seznamováním se s podklady před vydáním rozhodnutí. Nejvyšší správní soud uzavírá, že provedení a hodnocení důkazu audiovizuálním záznamem žalovaným netrpělo namítanými vadami.

Stěžovatel namítl, že rozsudek městského soudu je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů. Uvedeným se Nejvyšší správní soud zabýval v první řadě, neboť pokud by byla námitka nepřezkoumatelnosti shledána důvodnou, nutně by to muselo vést ke zrušení napadeného rozsudku městského soudu.

Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře opakovaně ke kasačnímu důvodu spočívajícímu v nesrozumitelnosti vyjádřil, přičemž za nesrozumitelné označil mj. rozhodnutí, jehož odůvodnění je vystavěno na rozdílných a vnitřně rozporných právních hodnoceních téhož skutkového stavu, příp. pokud jsou jeho výroky vnitřně rozporné nebo z nich nelze zjistit, jak vlastně soud rozhodl (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 - 25).

Nesrozumitelnost a vnitřní rozpornost stěžovatel spatřuje v tom, že ačkoliv městský soud přednostně aplikoval zákon o evidenci obyvatel, který označil za *lex specialis* k zákonu o ochraně osobních údajů, při jeho výkladu odkazoval právě na zákon o ochraně osobních údajů. Namítanými vadami napadený rozsudek netrpí. Městský soud posuzoval spáchání správního deliktu podle § 17e odst. 1 písm. a) zákona o evidenci obyvatel a pouze při interpretaci zákona o evidenci obyvatel vyslovil úvahy o jeho vztahu speciality k zákonu o ochraně osobních údajů (*lex generalis*); obecnější předpis pak použil jako interpretační vodítko při výkladu zákona o evidenci obyvatel. Je zřejmé, že stěžovatel tomuto právnímu názoru městského soudu porozuměl a polemizuje s ním, nadto argumentace stěžovatele *de facto* hodnotí zákonnost právního posouzení věci, které provedl městský soud (k tomu podrobněji viz níže). Napadený rozsudek tedy nelze považovat za nesrozumitelný ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů stěžovatel spatřuje v tom, že městský soud nedostatečně vypořádal žalobní námitky, podle kterých (i) ze strany stěžovatele nemohlo dojít ke „zveřejnění“ osobního údaje, ale maximálně o uveřejnění již zveřejněného údaje, (ii) napadené rozhodnutí je vnitřně rozporné, protože v něm bylo uvedeno, že rodná čísla byla zveřejněna rejstříkovým soudem a později také stěžovatelem, ačkoliv „dvojí zveřejnění“ (tj. zveřejnění již zveřejněného) není z logiky věci možné, a (iii) napadené rozhodnutí nechrání žádný veřejný zájem, přičemž objekt správního deliktu vůbec nebyl dotčen a společenská škodlivost byla nulová. Stěžovateli nelze ani ve vztahu k těmto námitkám přisvědčit, neboť z napadeného rozsudku plyne jednoznačné a vnitřně konzistentní právní posouzení městského soudu, z něhož je zřejmý názor na každý z uvedených bodů žalobní argumentace stěžovatele (ke správnosti a zákonnosti posouzení věci městským soudem viz podrobněji níže). Nejvyšší správní soud v této souvislosti připomíná názor Ústavního soudu vyslovený v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08 (rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na www.nalus.usoud.cz): „*Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.*“ Nejvyšší správní soud uzavírá, že napadený rozsudek městského soudu obстоjí také z hlediska kritérií přezkoumatelnosti a dostatečnosti svého odůvodnění.

pokračování

Nejvyšší správní soud se dále zabýval meritorními námitkami stěžovatele.

Mezi účastníky není sporu o skutkovém stavu věci, tedy že stěžovatel dne 4. 1. 2011 odvysílal v pořadu „Soukromá dramata“ záběr na výpis z obchodního rejstříku společnosti EM star a.s., v němž byla podle tehdy platné právní úpravy obsažena čitelná rodná čísla osob - členů orgánů uvedené společnosti, konkrétně L. D. a N. M. [srov. § 35 písm. d) zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění účinném do 31. 12. 2013]. Stejně tak není mezi účastníky sporné, že pořad byl odvysílán v televizním vysílání a následně byl přístupný ke zhlédnutí na internetových stránkách stěžovatele. Uvedené jednání posoudil žalovaný jako neoprávněné nakládání s rodným číslem, které je jiným správním deliktem podle § 17e odst. 1 písm. a) zákona o evidenci obyvatel. Stěžovatel v kasační stížnosti zejména namítal, že zákon o evidenci obyvatel byl žalovaným a městským soudem nesprávně aplikován a interpretován. Podle stěžovatele nebyla naplněna skutková podstata správního deliktu, za který byl potrestán. Pokud by soud dospěl k závěru, že stěžovatel využíval rodná čísla ve smyslu zákonné definice, pak podle stěžovatele jeho jednání bylo v souladu se zákonem, neboť jej lze podřadit pod § 13c odst. 1 písm. a) a c) zákona o evidenci obyvatel, jenž stanoví, v jakých případech lze rodná čísla využívat.

Podle § 13 odst. 3 zákona o evidenci obyvatel je rodným číslem desetimístné číslo, které je dělitelné jedenácti beze zbytku. První dvojčíslí vyjadřuje poslední dvě číslice roku narození, druhé dvojčíslí vyjadřuje měsíc narození, u žen zvýšené o 50, třetí dvojčíslí vyjadřuje den narození. Čtyřmístná koncovka je rozlišujícím znakem fyzických osob narozených v tomtéž kalendářním dnu. Podle odst. 6 totéž rodné číslo nesmí být přiděleno více fyzickým osobám. Podle odst. 7 je fyzická osoba nositelem nejvýše jednoho rodného čísla. Podle odst. 9 je rodné číslo oprávněna *užívat nebo rozhodovat o jeho využívání v mezích stanovených zákonem (dále jen „nakládat s rodným číslem“)* výlučně fyzická osoba, které bylo rodné číslo přiděleno (dále jen „nositel rodného čísla“), nebo její zákonný zástupce; jinak lze rodné číslo využívat jen v případech stanovených v § 13c tohoto zákona.

Podle § 13c odst. 1 zákona o evidenci obyvatel lze rodná čísla *využívat* jen

- a) jde-li o činnost ministerstev, jiných správních úřadů, orgánů pověřených výkonem státní správy, soudů, vyplývající z jejich zákonem stanovené působnosti, nebo notářů pro potřebu vedení Centrální evidence závětí,
- b) stanoví-li tak zvláštní zákon, nebo
- c) se souhlasem nositele rodného čísla nebo jeho zákonného zástupce.

Podle § 13a písm. g) zákona o evidenci obyvatel se pro účely tohoto zákona rozumí *využíváním* rodných čísel jejich *shromažďování, vedení nebo zpracování jiným způsobem*.

Podle § 17e odst. 1 zákona o evidenci obyvatel se jiného správního deliktu dopustí právnická osoba, která

- a) neoprávněně *nakládá* s rodným číslem (§ 13 odst. 9), nebo
- b) neoprávněně *využívá* rodná čísla (§ 13c odst. 1).

Mezi účastníky je sporné, zda byla naplněna skutková podstata jiného správního deliktu, za nějž byl stěžovatel postižen [§ 17e odst. 1 písm. a) zákona o evidenci obyvatel]. Skutkovou podstatu jiných správních deliktů právnických osob lze označit za tříprvkovou,

neboť pojmovým znakem u právnických osob z povahy věci není zavinění (tj. subjektivní stránka deliktu). Naopak, odpovědnost za tzv. jiné správní delikty podnikatelů je zpravidla odpovědností objektivní. Prvky skutkové podstaty jsou tedy subjekt, objekt a objektivní stránka (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2008, č. j. 1 As 36/2008 - 77, publ. pod č. 1695/2008).

O otázce subjektu v tomto případě není pochyb, neboť stěžovatel je právnickou osobou založenou a existující podle právního řádu České republiky; zároveň není žádným ze subjektů vyjmenovaných v § 13c odst. 1 písm. a) zákona o evidenci obyvatel. Tvzení stěžovatele, že by se na něj zákon o evidenci obyvatel a jeho aplikovaná ustanovení neměly vztahovat, nemá oporu v zákoně. Objektem správního deliktu je ochrana před neoprávněným nakládáním s rodným číslem, se kterým lze nakládat výlučně v souladu s § 13 odst. 9 zákona o evidenci obyvatel. Objektivní stránka spočívá v jednání, které porušuje příslušné správně-právní ustanovení, dále v následku, tj. porušení nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem, a v příčinné souvislosti mezi nimi (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2008, č. j. 1 As 15/2007 - 141, publ. pod č. 1727/2008 Sb. NSS). Ustanovení § 17e odst. 1 zákona o evidenci obyvatel má zjevně chránit zájem na ochraně soukromí jednotlivců. Přesněji řečeno má chránit nositele rodných čísel před tím, aby s tímto jejich osobním údajem (jímž rodné číslo bezpochyby je) bylo nakládáno jinak, než podle jejich vůle nebo na základě zákona.

Stěžovatel ve správním a soudním řízení zpochybňuje především kvalifikaci svého jednání jako „neoprávněného nakládání s rodnými čísly“ a s tím spojenou interpretaci uvedeného pojmu. S výkladovými východisky, na nichž stěžovatel postavil své námitky, se Nejvyšší správní soud neztotožňuje.

Stěžovateli nelze přisvědčit v tom, že výklad městského soudu je vnitřně rozporný, pokud při výkladu zákona o evidenci obyvatel (*lex specialis*) bylo odkazováno na zákon o ochraně osobních údajů. Pravidlo *lex specialis derogat generali* je interpretační zásadou pro aplikaci, jíž se užívá v případě kolize mezi normativními akty stejného stupně. Stanovuje, že zvláštní právní norma má přednost před normou obecnějšího charakteru, která se uplatní toliko tam, kde není zvláštní úprava. V žádném případě se však ve vztahu k obecné úpravě nejedná o zrušovací klauzuli. Jinými slovy, zvláštní norma má aplikační přednost, a tedy může nahradit obecnou normu zcela, nicméně ji může rovněž toliko dílčím způsobem modifikovat či doplnit. Tak tomu je právě u právní úpravy rodných čísel jako osobních údajů, na něž se vztahují ustanovení zákona o evidenci obyvatel a stejně tak zákona o ochraně osobních údajů. Není pochyb o tom, že rodné číslo splňuje definiční znaky osobního údaje, jak jej vymezuje § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů (k tomu viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2010, č. j. 5 As 70/2009 - 69). Proto je zcela legitimní, pokud soud při aplikaci a interpretaci zákona o evidenci obyvatel bere v potaz také zákon o ochraně osobních údajů.

Konečně je třeba poznamenat, že dotčená ustanovení (§ 13 odst. 9, § 13c a § 17e zákona o evidenci obyvatel), byla do zákona o evidenci obyvatel doplněna až novelou provedenou zákonem č. 53/2004 Sb., kterým se mění některé zákony související s oblastí evidence obyvatel. K novele a jejímu vztahu ke Směrnici se již zdejší soud v rámci své rozhodovací činnosti vyslovil v rozsudku ze dne 27. 10. 2010, č. j. 5 As 70/2009 - 69,

pokračování

přičemž uvedené závěry jsou použitelné i v této věci: „*Jak plyne z důvodové zprávy k návrhu této novely (viz Parlament ČR, Poslanecká sněmovna, 2003, IV. volební období, tisk č. 259, in: <http://www.psp.cz/sqw/text/orig2.sqw?idd=6465>), důvodem jeho podání byla harmonizace vnitrostátní úpravy se Směrnicí Evropského parlamentu a Rady č. 95/46/ES ze dne 24. 10. 1995 (dále „Směrnice“): „Navrhovaná úprava sleduje účel přenést do zákona základní zásady stanovené Směrnicí [...], a to ve vztahu k užívání rodného čísla jako jedinečného osobního identifikátoru s větším počtem vypovídacích hodnot (datum narození, pohlaví).“ Je proto zřejmé, že výklad citované zákonné úpravy je nutno provést eurokonformním způsobem, tj. v souladu s uvedenou směrnicí.“ Z čl. 3 ani jiného článku Směrnice nevyplývá, že by se Směrnice neměla vztahovat na audiovizuální díla, jak tvrdil stěžovatel, a tedy že by ji nebylo možné využít jako interpretační vodítko. To lze dovodit zejména z definice „zpracování osobních údajů“ uvedené v čl. 2 písm. b) Směrnice, podle něhož se jím rozumí jakýkoli úkon nebo soubor úkonů s osobními údaji, které jsou prováděny pomocí či bez pomoci automatizovaných postupů, jako je shromažďování, zaznamenávání, uspořádávání, uchovávání, přizpůsobování nebo pozměňování, vyhledávání, konzultace, použití, sdělení prostřednictvím přenosu, šíření nebo jakékoli jiné zpřístupnění, srovnání či kombinování, jakož i blokování, výmaz nebo likvidace. Z uvedeného je patrné, že ke zpracování osobních údajů může docházet také ve spojení s a prostřednictvím audiovizuálního díla.*

Nejvyšší správní soud považuje výklad a posouzení městského soudu (na rozdíl od stěžovatelových interpretačních východisek) za správné a v souladu se shora popsányými pravidly, což blíže zdůvodňuje následovně.

Osoba odlišná od nositele rodného čísla nebo jeho zákonného zástupce může rodné číslo využívat jen v případech stanovených v § 13c odst. 1 písm. a) až c) zákona o evidenci obyvatel.

Odvysílání reportáže stěžovatelem, který je komerčním provozovatelem rozhlasového a televizního vysílání, zcela zřejmě není činností ministerstev, jiných správních úřadů, orgánů pověřených výkonem státní správy, soudů, vyplývající z jejich zákonem stanovené působnosti, nebo notářů pro potřebu vedení Centrální evidence závětí ve smyslu § 13c odst. 1 písm. a) zákona o evidenci obyvatel.

Ze správního spisu nevyplývalo, že by stěžovatel disponoval souhlasem dotčených nositelů rodného čísla s jeho využitím podle § 13c odst. 1 písm. c) zákona o evidenci obyvatel. Jak správně posoudil již městský soud, poskytnutí rodného čísla rejstříkovému soudu pro zápis do obchodního rejstříku neimplikuje souhlas s využíváním (resp. s nakládáním, užíváním - k pojmům podrobněji viz níže) rodného čísla kýmkoliv a jakýmkoliv způsobem. Městský soud správně poznamenal, že souhlas se zpracováním osobních údajů, resp. s využitím rodného čísla, dává osoba vždy jen pro konkrétní účel. Právní úprava ochrany osobních údajů, rodných čísel nevyjímaje, je ovládána právě tzv. zásadou omezení účelem (nezbytnosti). Tato zásada stanovuje, že údaje musí být shromažďovány pro specifické, vyjádřené a legitimní účely, a rovněž, že nesmí být využívány (zpracovávány) pro účely neslučitelné s původním účelem (srov. Mates, P., Janečková, E., Bartík, V. *Ochrana osobních údajů*. Praha: Leges, 2012, s. 11). Skutečnost, že nositelé rodných čísel dali rejstříkovému soudu souhlas k tomu, aby zpracoval jejich rodné číslo v souvislosti s jejich aktivitou v obchodní korporaci, a dále, aby jej zveřejnil

v obchodním rejstříku podle tehdy platné právní úpravy, z něhož je možné činit si výpisy a opisy, nelze ztotožňovat s tím, že si subjekt odlišný od rejstříkového soudu opatří výpis z obchodního rejstříku a bude zcela volně nakládat s rodným číslem v něm uvedeným, například tím, že ho zveřejní odvysíláním v reportáži. Je třeba zdůraznit, že stěžovatel není v nyní projednávané věci postihován za zveřejnění již zveřejněného osobního údaje (rodného čísla) ve smyslu zákona o ochraně osobních údajů, ale za neoprávněné nakládání s rodným číslem podle speciální právní úpravy, tj. podle § 17e odst. 1 písm. a) zákona o evidenci obyvatel. Městský soud tedy správně poznamenal, že to, zda se jednalo o zveřejněný osobní údaj ve smyslu § 4 písm. l) zákona o ochraně osobních údajů, je v dané věci irrelevantní. Podstatné je, co stanoví zákon o evidenci obyvatel, který v žádném ustanovení neobsahuje výjimku pro libovolné využití rodných čísel (nakládání s rodnými čísly), jež jsou či byla zveřejněna ve veřejném rejstříku.

Ani poslední z možností, tj. využití rodných čísel podle § 13c odst. 1 písm. b) zákona o evidenci obyvatel, nebyla dána, neboť zákon o rozhlasovém a televizním vysílání ani jiný zákon nezmocňuje stěžovatele k využití rodného čísla tak, jak má na mysli toto ustanovení. Ostatně ani sám stěžovatel netvrdil, že by byl k využití rodných čísel v tomto smyslu oprávněn.

S ohledem na uvedené bylo proto zcela na místě zabývat se otázkou, zda se stěžovatel dopustil *neoprávněného nakládání* s rodnými čísly podle § 17e odst. 1 písm. a) zákona o evidenci obyvatel. *Nakládáním* s rodným číslem se rozumí *užívání* nebo *rozhodování o využívání* rodného čísla v mezích stanovených zákonem (§ 13 odst. 9 zákona o evidenci obyvatel). *Využíváním* rodných čísel se rozumí jejich *shromažďování, vedení nebo zpracování jiným způsobem* [§ 13a písm. g) zákona o evidenci obyvatel]. Nejvyšší správní soud ve shodě s městským soudem konstatuje, že jako interpretační vodítko při výkladu zákona o evidenci obyvatel je vhodné použít definici pojmu „zpracování osobních údajů“ vymezenou v čl. 2 písm. b) Směrnice (úkony jako „*shromažďování, zaznamenávání, uspořádávání, uchovávání, přizpůsobování nebo pozměňování, vyhledávání, konzultace, použití, sdělení prostřednictvím přenosu, šíření nebo jakékoli jiné zpřístupnění, srovnání či kombinování, jakož i blokování, výmaz nebo likvidace*“) a dále v § 4 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů (zejména „*shromažďování, ukládání na nosiče informací, zpřístupňování, úprava nebo pozměňování, vyhledávání, používání, předávání, šíření, zveřejňování, uchovávání, výměna, třídění nebo kombinování, blokování a likvidace*“). Jednáním stěžovatele zcela zřejmě došlo minimálně ke *sdělení* rodných čísel prostřednictvím přenosu a k jejich *šíření*, tedy k jejich *zpracování jiným způsobem* ve smyslu § 13a písm. g) zákona o evidenci obyvatel. Je jen obtížně představitelné, že by správní orgány a soudy posoudily jednání stěžovatele, který vyhledal informace o předmětné obchodní korporaci, opatřil si výpis z obchodního rejstříku, který obsahoval osobní údaje včetně rodného čísla členů orgánů korporace, tento použil při přípravě reportáže, do které jej zapracoval, přičemž následně reportáž odvysílal a umístil na své internetové stránky, jako jednání, při kterém nedošlo žádným způsobem ke zpracování osobních údajů (rodných čísel) v uvedeném smyslu. Na uvedeném nic nemění ani skutečnost, že šlo o údaje zveřejněné ve veřejném seznamu. Ke zpracování osobních údajů ve smyslu definice § 4 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů může zjevně docházet i u zveřejněných osobních údajů [§ 4 písm. l) zákona o ochraně osobních údajů], například lze zcela jistě zveřejněné

pokračování

osobní údaje shromažďovat, ukládat na nosiče informací, (opětovně) zpřístupňovat, používat, předávat, šířit, uchovávat atd.; zákon v tomto ohledu žádnou výjimku nestanoví.

Stěžovateli nelze přisvědčit ani v tom, že podle § 17e odst. 1 písm. a) zákona o evidenci obyvatel je možné postihnout pouze systematické, opakované a soustavné zpracovávání rodných čísel. Taková podmínka ze znění uvedeného ani jiného ustanovení zákona o evidenci obyvatel nevyplývá, přičemž stěžovatel toto své tvrzení ani ničím nedokládá. Naopak mj. na základě srovnání se skutkovou podstatou jiného správního deliktu podle § 17e odst. 1 písm. b) zákona o evidenci obyvatel (u něhož se určitá systematickosti předpokládá) lze dospět ke zcela opačnému závěru, tedy že skutková podstata podle písm. a) může spočívat v zásahu do práv nositele rodného čísla v jednotlivém případě. Tomu ostatně odpovídá výše sankce, kterou lze za správní delikty podle § 17e odst. 2 uložit (blíže viz Bartík, V. a Janečková, E. *Ochrana osobních údajů z pohledu zvláštních právních úprav k 1. 8. 2012*. Olomouc: ANAG, 2012, s. 175). Právě tak posoudil jiný správní delikt žalovaný, podle něhož se stěžovatel nedopustil využívání rodných čísel ve smyslu písm. b) citovaného ustanovení, avšak toliko nakládání s rodnými čísly podle písm. a), neboť činnost stěžovatele nebyla cílená a systematická.

Žalovaný, předseda žalovaného a městský soud se zabývali také materiální stránkou daného jiného správního deliktu. Předseda žalovaného v napadeném rozhodnutí uvedl, že je vždy třeba, s přihlédnutím k testu proporcionality, vážit, zda je konkrétní zpracování osobních údajů vhodné, nutné k dosažení sledovaného účelu a zda je způsobený následek přiměřený (ve vztahu k zájmu na ochraně soukromého a osobního života fyzické osoby), resp. méně závažný, než přínos, který má být dosažen. V daném případě došlo ke zveřejnění rodného čísla osob, jichž se předmětná reportáž nijak nedotýkala, a proto byl zásah do jejich osobnosti bezúčelný. Městský soud konstatoval, že společenská nebezpečnost zde byla nepochybně dána, neboť jednáním stěžovatele došlo k porušení veřejného zájmu na ochraně před neoprávněným nakládáním s rodnými čísly, což bylo v rozhodnutí žalovaného vysvětleno. Rovněž Nejvyšší správní soud je názoru, že zákonem chráněné hodnoty zde byly porušeny. Nebylo nezbytné a ani potřebné, aby stěžovatel v předmětné reportáži použil výpis z obchodního rejstříku včetně rodných čísel osob, které v reportáži žádným způsobem nefigurovaly (pouze se jednalo o členy statutárního orgánu společnosti, o níž byla v reportáži zmínka). Pokud stěžovatel použil v reportáži záběr na výpis z obchodního rejstříku, jenž je veřejnou listinou, měl pamatovat na právní úpravu nakládání s rodnými čísly a omezení z ní plynoucí, na která nelze rezignovat s pouhým odkazem na to, že rodná čísla byla zveřejněnými údaji. Stěžovatel například mohl rodná čísla „rozostřit“ či jiným způsobem zamezit jejich čitelnosti. Opětovně je vhodné zdůraznit, že stěžovatel nebyl potrestán za zveřejnění veřejné listiny nebo zveřejněných údajů, ale právě za neoprávněné nakládání s rodnými čísly. V tomto ohledu je proto nepřiléhavá jeho obava, že v důsledku přijetí argumentace městského soudu by napříště nemohl ani pojmenovat nositele osobních či citlivých údajů nebo publikovat veřejně dostupné informace. Takové tvrzení je značně nadnesené a nemá oporu v závěrech učiněných v této věci.

Stěžovatel je samozřejmě oprávněn vykonávat svá práva zaručená čl. 17 Listiny, tedy právo na svobodu projevu a šíření informací. Nesmí však zapomínat, že svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v

demokratické společnosti nezbytná mj. pro ochranu práv a svobod druhých (čl. 17 odst. 4 Listiny). Stejně tak nelze opomíjet, že podle čl. 10 odst. 3 Listiny má každý právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě. Mezi zmíněnými ústavně zaručenými právy je v případě jejich kolize nezbytné zachovat proporcionalitu. S ohledem na výše uvedené je podle Nejvyššího správního soudu více než zřejmé, že v dané věci převažuje zájem na ochraně před neoprávněným nakládáním s rodnými čísly nositelů, kterých se téma reportáže netýkalo. Rovněž důsledek regulace nakládání s rodnými čísly podle zákona o evidenci obyvatel je podle Nejvyššího správního soudu v této věci zcela legitimní.

K odkazu stěžovatele na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2011, č. j. 2 As 21/2011 - 166, zdejší soud konstatuje, že není přílehlavý. V odkazovaném případě bylo přezkoumáváno rozhodnutí, kterým byla uložena pokuta za spáchání správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů, jehož se měl účastník - žalobce dopustit tím, že jako zpracovatel údajů dlužníků uvedl v tiskovém prohlášení údaje o vymáhání pohledávek po konkrétní osobě. Jednalo se tedy o skutkově zcela odlišnou věc.

Pro úplnost zdejší soud poznamenává, že žalovaný, jeho předseda a městský soud se škodlivostí jednání zabývali také v souvislosti s výší uložené pokuty; v tomto směru však stěžovatel v kasační stížnosti ničeho nenamítal, a proto se výší sankce Nejvyšší správní soud blíže nezabýval.

Na základě výše uvedeného lze uzavřít, že stěžovatel se dopustil neoprávněného nakládání s rodnými čísly tím, že využil rodná čísla ve smyslu § 13a zákona o evidenci obyvatel, aniž by k tomu byl oprávněn podle § 13 odst. 9, resp. § 13c odst. 1 zákona o evidenci obyvatel. Žalovaný se nedopustil „nepřípustného rozšiřování skutkové podstaty správního deliktu“ ani užití analogie v neprospěch stěžovatele, naopak postupoval v souladu se zákonem a svým výkladem nijak nevybočil ze zákonného rámce ani požadavků, jež jsou na něj kladeny právními předpisy. Postup žalovaného, jeho předsedy a také městského soudu ob stojí i ve světle rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2010, č. j. 7 As 16/2010 - 64, publ. pod č. 2123/2010 Sb. NSS, a ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 As 236/2014 - 22, jejichž závěrů se stěžovatel dovolával. Nejvyšší správní soud proto námitku nesprávného právního posouzení právní otázky městským soudem neshledal důvodnou.

V. Závěr a náklady řízení

Ze všech výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný sice ve věci plný úspěch měl, nicméně dle obsahu spisového materiálu mu nevznikly žádné

pokračování

náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, proto Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení žalovanému nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. září 2016

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu